

Fremme, men Sagen bør tages videre under alvorlig Overveielse, og det siges da: „En Maade, hvorpaa Staten efter Flertallets Formening allerede nu kunde hjælpe til at fremme Selvhjælpen og lette den Arbeidet for at tilvejebringe en Alderdomsforsørgelse, vilde det være, om der oprettedes en Statsinstitution, i hvilken der for billigere Pris end i den bestaaende Statsanstalt, Livsforlikfrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871, kunde kjøbes en Livrente fra den Alder, i hvilken Arbeidskraften sædvanlig begynder at svigte, f. Ex. fra det 55de eller 60de Aar“. Der tilføies da yderligere, at dette Niemed kan naas paa to Maader, enten ved at oprette en særlig Anstalt eller ved maasse blot at oprette en ny Afdeling i den bestaaende Anstalt, — det er dette, der er foreslaaet i det forelagte Lovforslag — og for at Præmierne kunne blive billigere, bestemtes, at Administrationsudgifterne skulle afholdes af Staten — det er ogsaa foreslaaet i det nu forelagte Lovforslag, at alle Attester og Planende skulle udfærdiges gratis — det er et Punkt af mindre Betydning, — og at der til Grund for Beregningen af Præmiernes Størrelse skulde lægges den højeste Rentefod, til hvilken det maatte anses sandsynligt, at Anstalten kunde anbringe sine Midler, til Exempel 5 pCt. p. a. Det var nu et af de Punkter, som det ærede Medlem idelig ankede over, at her kun blev givet 4 pCt., 2 pCt. halvvaarlig, og han sagde, at de, som skulde have godt heraf, vare vante til at give 5 og 6 pCt. og maasse mere, og nu fik de kun 4 pCt. Men reager det ærede Medlem da slet ikke Statsstiftudet for Noget? Det er klart, at det kommer i Realiteten ud paa Et, enten man siger: Du faaer 4 pCt. af Dine indstufte Penge, og saa lægger Staten 50 pCt. til, eller man siger, at man giver 5 pCt. eller 6 pCt. af de indstufte Penge. Jeg har ikke regnet det efter i Detail, men jeg tror, det paa det Allernærmeste vil komme ud paa det Samme. Altsaa er det ikke 4 pCt., der gives, men i Virkeligheden 6 pCt. Det, der kunde antes over, var maasse snarere, at Rentefoden var sat for høi. Havde man valgt den Form og saet, Rentefoden skal være 6 pCt., hvad vilde saa det ærede Medlem have sagt. Saa havde vi maasse hørt den Indvending, at derved blev det umuligt for enhver bestaaende Sparekasse at optage Konkurrencen med Statspareskassen osv. Jeg tror i det Hele taget, at, hvad man vil foreslaa i Enkelthederne, vil man kunne reise lige saa vægtige Betæneligheder og Indvendinger imod som dem, det ærede Medlem har reist, og

skulle vi blive ved at kritisere det foreliggende Forslag paa en saadan Maade, saa vi aldrig Noget ud af denne Sag. Dernæst siges der i Betænkningen, at det vilde være nødvendigt at sætte en eller anden Begrænsning for Udgang til at benytte Anstalten, men det er ikke saa let at gjøre dette. Man siger da: „Mere praktisk vil det maasse være at aabne Alle uden Forskjel Udgang til at benytte den eventuelle Alderdomsforsørgelsesanstalt, men derimod at sætte en Begrænsning for Størrelsen af den Livrente, en Person eller Familie kunde erhverve sig gennem den.“ Jeg ser ikke rettere, end at det er det, der er sket i det forelagte Lovforslag; der har man aabnet Alle uden Forskjel Udgang, men søger Begrænsningen i Størrelsen af den paa-gjældende Livrente. Jeg skal leilighedsvis paa dette Punkt bemærke, at ogsaa jeg ved nærmere Overveielse er kommen til det Resultat, at det vistnok vilde være særdeles vanskeligt, ja næsten umuligt, at opstille en bestemt Grændse, og det ikke blot, fordi det er vanskeligt i al Almindelighed at drage en saadan Grændse, men fordi de enkelte Individider bevæge sig op og ned over denne Grændse, og hvad skal man saa gjøre? Udelukke dem, naar de ere inde og paa et senere Stadium have det godt, eller hvorledes vil man høre sig ad? Desuden maa det ogsaa erindres, at, naar de allerede begynde i 18 Aars Alderen, er det vanskeligt at sige, hvorledes deres materielle Vilkaar ville blive her i Livet, og om ikke de, der nu ere stillede saaledes, at de ere fuldt kvalificerede til Udgang, om nogle Aar ville blive stillede saaledes, at de ikke skulle have Udgang. Vil man opstille Grændsen, burde man gaa den modsatte Vej og sige: De og de Personer kunne ikke faae Udgang til at benytte Anstalten. Derved finder man sig paa et mere sikkert Stade, saa at man er nogenlunde sikker paa ikke at udelukke Personer, som maa siges at være fuldt saa kvalificerede som Andre, der medtages. Dersom man vil forsøge at angive, som f. Ex. Arbejderkommissionen har foresat det, bestemte Klasser af Befolkningen som Husmænd, Arbejdere osv., udsætter man sig for at komme til at udelukke Klasser, som man ikke har in mente og ikke tenker paa i Diebliffet, og som ville være fuldt saa kvalificerede. Jeg tror derfor, at vil man have en Grændse, vil det maasse være bedre at sige: De og de kunne ikke faae Udgang, end at sige: De og de kunne faae Udgang. Men jeg tror, at begge Dele ville vise sig overordentlig vanskelige, og derfor er det maasse det Praktiske, som er udtalt i Betænkningen, at sige, at Alle skulle have Udgang, men